

[Grethe Philip.]

hvordan vi i det hele taget kan støtte dem på forskellig måde.

Inge Krogh (KrF):

Jeg kan også kun beklage, at det er blevet en kvindedag, hvor kvinderne har været ordførere. Det burde have været mændene. Det var ganske overraskende, at når man i går gik og talte om denne kvindedebat, så blev man mødt af et meget overbærende smil. Det var næsten lige meget, hvilken mand fra hvilket parti man talte med, så var det, som om man ikke rigtig kunne tage det alvorligt, og det er faktisk dødsensalvorligt.

Men der er en ting, som jeg synes man gang på gang glemmer her, og det er børnene. Der bliver hele tiden talt om kvinderne og kvindernes ret til arbejde; der mangler en betoning af, at det først og fremmest er børnene, vi må tage hensyn til, og at der her må en holdningsændring til hos mændene. Der er talt meget om holdningsændring, og jeg tror, at netop mændenes holdning til at overtage kvindearbejde i hjemmet er meget vigtig. Derfor vil jeg henstille, at vi ikke får det meget store råd af eksperter, som der er tale om, men et mindre råd. Holdningsændringerne skal begynde i befolkningen, og den skal have et mindre sted, hvor den kan henvende sig for at få hjælp og rådgivning til at føre de ting frem, som den mener tjener kvindens og børnenes vel.

Flygaard (DR):

Retsforbundet har ikke haft mulighed for at sende en kvinde op i debatten i dag, ellers havde vi måske også gjort det. Jeg vil da gerne spørge, om denne debat just er udtryk for en ligestilling, om det er tilfældigt, at det er kvinder, der har været ordførere for de enkelte partier.

Dernæst vil jeg til fru Ebba Strange sige, at selvfølgelig kan man da pege på en række forhold, der kan kritiseres, en række forhold, der ikke er blevet tilfredsstillende løst efter det pågældende medlems og partis opfattelse, men jeg synes alligevel, at der i for høj grad er gået en negativ tone igennem de synspunkter, der er kommet til udtryk; man har i mindre omfang hæftet sig ved det positive, der trods alt har været at anføre om

den udvikling, der har fundet sted igennem de sidste 50, 75, måske 100 år.

Jeg skal dernæst konkret besvare nogle af de spørgsmål, som fru Ebba Strange har stillet, og som hun ikke mente hun havde fået svar på.

Med hensyn til fritidsundervisningen vil jeg gerne give det generelle svar, at det er min opfattelse, at alle skal have adgang til som voksne at få den uddannelse, de er kommet til at mangle, fordi de ikke har fået en tilstrækkelig uddannelse i folkeskolen eller på gymnasieniveau. Derved tror jeg i høj grad man er med til at fjerne generationskløften.

Jeg ved også godt, at der endnu er skolebøger, der ikke behandler mænd og kvinder ens, eller skal vi sige behandler dem, som de måske burde behandles, men så må vi i fællesskab prøve på at få dette løst og påpege konkrete forhold, hvor man synes der er noget galt. Det er udtryk for noget langt mere positivt end bare at anføre en række negative synspunkter.

Jeg vil også gerne komme med et par bemærkninger omkring socialrådgiveruddannelsen. Nu er der ingen tvivl om, at der i dag er en række ledige socialrådgivere. Man kan rejse det spørgsmål, hvorfor der netop inden for denne sektor er en forholdsvis stor ledighed. Det er mig bekendt, at en række større kommuner nærer en vis betænkelighed ved at ansætte socialrådgivere, og man kan også spørge, om det måske hænger sammen med, at de studerende i et vist omfang har mulighed for at øve indflydelse på det niveau, som socialrådgiveruddannelsen kommer til at stå for. Man kan spørge, om det er et formål i sig selv at uddanne socialrådgivere.

Med hensyn til spørgsmålet om et ligestillingsråd vil jeg sige, at jeg mener slet ikke, fru Ebba Strange umiddelbart kan drage den slutning, at der ikke er flertal for et ligestillingsråd. Jeg mener, det er alt for hurtigt, alt for kvikt, at konstatere, at det vil man altså heller ikke være med til. Jeg får en fornemmelse af, at det måske er andre synspunkter, andre formål, man har forfulgt i denne debat.

Om beskæftigelsen dette: jeg vil advare imod, at man gør det til et spørgsmål om et mands- eller et kvindeproblem. Det er først og fremmest et samfundsproblem, som